

Belušské Slatiny 2005 - konference LPP

Jozef a Simona Predáčovi

Druhý októbrový víkend sa v rekreačnom zariadení Jozefín v Belušských Slatinách konala 12. konferencia Ligy pár páru, na ktorú prišlo celkovo 18 rodín z Čiech, Moravy a Slovenska. Prv, ako sa začal sobotný pracovný program, pripravila niektorým zúčastneným adrenalinové napätie piatková nedobrovoľná nočná „hra“, cieľom ktorej bolo najst menované rekreačné zariadenie (dobré ukryté a s veľmi slabým vypadávajúcim telefónnym signálom). Tesne pred polnocou, za výdatnej pomoci anjelov strážcov, sa nakoniec do Jozefína dostal každý, kto tam mal namierené.

Sobotné dopoludnie bolo zamerané na predstavenie nových posíl v radoch aktívnych spolupracovníkov LPP a zhodnotenie posledných 12 mesiacov. Zdefinovali sme si oblasti a problémy, na ktoré je potrebné upriamiť svoju pozornosť. David Prentis informoval o situácii v ústredí LPP v Cincinnati, ako aj o organizácii NFP International, ktorú založil John Kippley s manželkou Sheilou, s cieľom získavať finančné prostriedky na pokračovanie aktivít LPP v Európe. Do budúcej konferencie LPP sme spoločne vytýčili tieto ciele:

Na Slovensku:

- sprevádzkovať kvalitnú modernú web stránku Ligy, nakoľko tá súčasná už nespĺňa dostatočne potreby záujemcov o STM a jej aktualizácia je veľmi práca a časovo náročná
- spracovať a dať do tlače aktualizované letáky LPP, ponúknuť ich podľa obsahu konkrétnym cieľovým skupinám, rozšíriť ich efektívnu distribúciu, a tak dávať verejnosti do pozornosti prirodzené metódy, predmanželskú a manželskú čistotu
- dokončiť nové diapozitívy pre tretie a štvrté stretnutie kurzu STM
- zintenzívniť spoluprácu s materskými centrami, centrami pre rodinu, univerzitnými pastoračnými centrami a kňazmi

V Čechách a na Morave:

- vydať český preklad Príručky symptotermálnej metódy PPR
- aktualizovať českú verziu diapozitívov pre české a moravské učiteľské páry

Spoločný cieľ: prebúdzajú záujem a pozývať páry i jednotlivcov k aktívnemu zapojeniu sa do aktivít Ligy, či už ako učiteľia STM, poradcovia, alebo

zástupcovia LPP. (*Pomôžete nám ho naplniť? „Žatva je veľká, ale robotníkov je málo.“ Ozvite sa nám!*)

V sobotu v noci do Jozefína zavítal náš priateľ a stály hosť konferencií LPP gynekológ MUDr. Ivan Wallenfels, ktorý sa s nami podelil o svoje skúsenosti a zodpovedal otázky, s ktorými sa na nás obracajú ľudia na kurzoch alebo telefonicky.

V nedeľu popoludní sme sa po radostnej svätej omši a chutnom obede rozlúčili v nádeji na ďalšie spoločné stretnutie, ktoré je naplánované na víkend 13-15. 10. 2006 vo Fryštáku.

Je pozdĚ zachraňovat manželství!

Pilulka otevřela cestu sňatkům osob stejného pohlaví.

Rev Donald Sensing

Odpůrci legalizace sňatků osob stejného pohlaví tvrdí, že je třeba chránit ohroženou instituci, přicházejí však trochu pozdě. Hradby tradičního manželství byly prolomeny před 40 lety. To, čeho jsme dnes svědky, je útok na poslední opevnění.

Manželství je v první řadě společenská instituce, ne náboženská. Je to univerzální fenomén lidských kultur všech dob a zemí bez ohledu na náboženství a má stejnou základní formou ve všech kulturách. Manželství existovalo dlouho před Abrahámem, Ježíšem nebo jinou náboženskou postavou. Instituce manželství je doslova prehistorická.

Tři světová monoteistická náboženství (judaismus, křesťanství a islám) to výslovně uznávají ve svých svatých knihách. Kniha Genesis připisuje základy manželství aktu samého Boha při stvoření světa: *Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou ... Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.* (Gen. 2,18,24)

Ta tři velká náboženství zakládají svou definici manželství na těchto verších a jiných, které jsou s nimi v souladu. V křesťanské teologické terminologii je manželství definováno jako součást přirozeného zákona stvoření; proto nemůže být tato definice změněná z lidské vůle, aniž by to ohrozilo zdraví lidské společnosti.

Psychobiologové argumentují, že se manželství vyvinulo jako střední cesta mezi vzájemně rozpornými reprodukčními zájmy mužů a žen. Byl to způsob, jak žena mohla zaručit konkrétnímu muži, že děti, které porodila, jsou jeho. Biologicky může muž během svého života zplodit stovky dětí, ale tato biologická schopnost je omezena skutečností, že s ním žádná žena neudrží krok.

Plazení dětí s více ženami je jediný způsob, jak může muž dosáhnout vysokou úroveň reprodukce, ale rodit děti pro muže, kterým jde jen o to zplodit jich co nejvíce, není pro ženy výhodné. Pro matku je nošení a výchova dítěte náročný a dlouholetý proces. Procházet jím sama má pro svobodnou matku a její děti značné nevýhody.

Tak došlo v „ekonomice pohlaví“ k vzájemné dohodě. Ženy připustily mužům exkluzivní sexuální práva a záruku otcovství výměnou za jejich sexuální loajalitu

a trvalou pomoc v péči o děti a jejich výchově. Mužův slib věrnosti znamenal, že bude pracovat a vynakládat úsilí na podporu dětí své ženy a ne jiných žen. Tato dohoda snižuje pro muže počet dětí, které může zplodit, ale zajišťuje mu, že jsou její děti i jeho dětmi. Zaručený styk s jednou ženou také šetří jeho důmysl a energii pro jiné cíle než je opakované dvoření, které obojí velmi vyčerpává.

Sňatky obřadně legitimovaly pohlavní spojení konkrétního muže a ženy pod vedením širšího společenství. Garantováním povolení společnost současně slibovala struktury výhodné pro děti vzniklé v manželství a zajišťující pro ně dobré prostředí.

V investici společnosti do instituce manželství nejde o nic menšího než o péči o trvalé obnovování vlastní společnosti, což je záležitost přesahující pouhý soukromý zájem. Ovšem společnost nemůže nutit muže a ženy, aby za sebe poskytovali náhradníky. V Evropě je manželství, jak je konvenčně definováno, stále ještě běžnou praxí, ale porodnost je ve většině evropských zemí pod úrovní reprodukce, což bude mít pro ně v budoucnosti různé nepříjemné důsledky.

Dnes je ovšem pohlavní styk oddělený od plození. Od vynálezu pilulky před 40 lety jsou lidé poprvé schopni kontrolovat reprodukci s vysokou efektivností. To vedlo k tomu, co by naši prarodiče označili jako divokou promiskuitu. Přímá návaznost mezi pohlavním stykem, těhotenstvím a manželstvím byla základním způsobem porušena. Strach z možnosti muset vychovávat sama dítě byl vždy impulzem k zachování předmanželské čistoty. Pilulka tento strach odstranila. Současně odbourala pro muže nutnost rozhodnout se výhradně pro jednu ženu, když si chce užívat sexuální vztah. Během posledních čtyř desetiletí učily ženy muže, že manželství už není podmínkou pro sexuální styk. Žel přitom také zjistily, že když se mužům dají před manželstvím, nemohou od nich spolehlivě očekávat sexuální a citovou vazbu. V USA klesl od roku 1960 počet uzavřených manželství o 43%. Místo aby lidé uzavírali manželství, prostě spolu žijí. Kohabitace se ve stejné době zvýšila desetkrát. Podle studie provedené Univerzitou v Chicagu se kohabitace stala normou. Více než polovina mužů a žen, kteří přece uzavřou manželství, už spolu předtím žilo.

Široké společenské přijetí těchto změn urychluje posun k homosexuálnímu „manželství“. Během posledních let se stalo pohlavní soužití muže a ženy „bez požehnání úřadů“ nejenom přijatým, ale dokonce převládajícím životním stylem věkové skupiny pod 30 let. Protože mohou mít heterosexuální páry své reprodukční schopnosti pod kontrolou – mít styk bez důsledků – ztrácejí sílu argumenty proti přípustnosti homosexuálních vztahů.

Když se společnost rozhodne (a my jsme už rozhodli – tato bitva je u konce), že už nebude rozhodovat o legitimitě sexuálního vztahu mezi konkrétním mužem a ženou, dostane sňatek spíše symbolický než podstatný význam, a pro většinu párů se stává jen snadnou cestou k dosažení uspořádání majetkových poměrů, dědických práv a dalších výhod. Co sňatek už dávno nezprostředkuje, je právo muže a ženy na pohlavní styk a plození dětí.

Pohlavní styk, plození dětí a manželství už nemají bezprostřední vzájemnou souvislost, protože biologické spojení mezi pohlavním stykem a plozením dětí je kontrolovatelné. Fundamentální základ pro manželství byl tedy technologicky zlikvidován. Když k tomu přidáme rozšířené a snadné rozvody bez společenského stigma, mluvit v roce 2004 o „záchraně manželství“ zní trochu prázdně. Skoro není co zachraňovat. Pokud dnes muži a ženy ještě žijí v pevném a věrném manželství, dokud je nerozdělí smrt, je to spíše navzdory společnosti, nežli její zásluhou.

Když se společnost vzdala úkolu regulovat vztahy heterosexuálů, co jí dává právo regulovat vztahy homosexuálů, včetně regulace jejich vzájemných právních a vlastnických vztahů?

Já věřím, že je tento stav věcí v rozporu s Boží vůlí, ale tradicionalisté, zvláště ti křesťanští (mezi něž se počítám) si musí uvědomit, jak se věci mají, a uznat skutečnost, že sňatky osob stejného pohlaví, pokud budou legalizovány, nebudou příčinou rozpadu manželství, ale naopak jeho důsledkem.

Rev. Donald Sensing je farářem Spojené metodistické církve v USA.
[CCL Family Foundations, Volume XXXI, Number 1, červenec-srpen 2004, str. 8n.]

Vítáme tento příspěvek evangelického faráře. Jeho analýza je drsná, ale odpovídá tomu, co v Lize jinými slovy stále učíme. Jediným východiskem je celospolečenské pokání – aby společnost jako taková přestala užívat a propagovat antikoncepci. Dobrým začátkem by byla podobná kampaň proti antikoncepci, jako ta, která v současné době probíhá proti kouření. K tomu má ale naše společnost ještě daleko, a o to je naše práce důležitější. Z vlády ČR vyšlo v poslední době hodně špatných rozhodnutí. Můžeme být alespoň vděční za zákaz zdravotním pojišťovnam platit klientkám antikoncepci a veto pana prezidenta Václava Klause ve věci registrovaného partnerství.

Dopis čtenářky

Chcela by som reagovať na príspevok v minulých *Zprávach* týkajúci sa dojčenia. Možno preto, že pred pár rokmi by som reagovala úplne rovnako. Mala som tendenciu deliť mamičky do dvoch táborov: tie čo chceli dojsť svoje bábätká, a teda ich aj dojčili, a tie čo nechceli až tak veľmi, alebo nepoznali techniku a nemali vedomosti a vzdali to. Som zdravotná sestra, pracujem v detskej ambulancii, teda znalosť z praxe mám dosť. Sama mám tri deti a nebyť nášho posledného syna, nikdy by som nepochopila maminy, ktoré tak veľmi túžili dojsť svoje dieťa a jednoducho to nešlo. Teraz ich už dokonale chápem, ale začnem od začiatku. Náš prvý syn sa nám narodil v čase, kedy som o ekologickom dojčení ani nechyrovala. Takže čaj a cumlík boli normálnou súčasťou nášho života, a napriek tomu som dojčila celý rok. Odstavil sa zo dňa na deň, sám. Pri druhom bábätku som už o ekologickom dojčení síce počula, ale stres a manželská kríza spravili svoje. A nemala som ani chuť bojovať. Takže dcérku som dojčila len 4 mesiace. Potom prišiel zlom. Po našom stretnutí s Pánom, sme sa rozhodli pre tretie dieťa. Takže už od počatia to bolo vytúžené a milované dieťa. Vedela som o rôznych úskaliach, ktoré ma môžu stretnúť pri dojčení. Veľa som čítala a mala som skúsenosti či už z praxe, alebo pri vlastných deťoch. A čo bolo hlavné, veľmi som chcela dojsť a bola som presvedčená, že mi v tom nemôže nič zabrániť. Bola som pripravená

bojovať. Naplno! A stalo sa to, čo som nečakala. Dojčila som 4 mesiace a dost. Napriek niekoľkým prekonaným laktačným krízam, ktoré som zvládla, napriek návalu práce (tiež som mala dve školopovinné deti) sa zrazu stalo niečo, čomu doteraz nerozumiem a neviem si to vysvetliť. Moje dieťa jednoducho nechcelo, hoci mliečko som mala. Nenašla som reálnu chybu, ktorú by som spravila, mala som dosť pevnej vôle a hlavne chuti dojčiť naše bábätko. Na stretku som dojčila cudzie dieťa a svoje vlastné som nemohla.

Boh ma však cez túto skúsenosť niečo naučil. Už nerozdeľujem mamičky do dvoch táborov. Naďalej povzbudzujem a podporujem ich snahu dojčiť, **ale keď to nejde**, snažím sa im pomôcť, aby sa necítili vinné za to, že to nezvládli. A to dokážem vďaka tomu, že som tým sama prešla. Len Boh vie, ako veľmi som chcela dojčiť a jednoducho to nešlo...
Daša

Deti, naša radosť

O symptotermálnej metóde PPR sme počuli už pred uzavretím manželstva, no vtedy sme nevedeli, ako veľmi ju budeme potrebovať – nie pre oddialenie tehotenstva, ale na jeho dosiahnutie.

Hneď po svadbe sme túžili po bábätku, no bábätko neprichádzalo. Veľmi sme sa trápili, veď obaja milujeme deti a túžili sme po veľkej rodine. Všetky naše modlitby, sv. omše, adorácie sme prosili o to jediné: mať aspoň jedno vlastné dieťa. Pomedzi to sme absolvovali rôzne vyšetrenia (ja som bola v poriadku, manžel mal zlé výsledky spermogramu, v dôsledku čoho bol na operácii), no vedeli sme, že aj tak je všetko hlavne v Božích rukách. Asi po jeden a pol roku manželstva sme sa začali zaoberať otázkou adopcie. Boli sme spolu ako manželia veľmi šťastní, ale túžili sme túto našu a hlavne Božiu lásku dávať ďalej. Na jeseň roku 1999 sme sa dozvedeli o kurze PPR organizovanom Ligou pár páru, ktorého sme sa v Ružomberku zúčastnili. Následne sme sa snažili dodržiavať všetky pravidlá na dosiahnutie počatia podľa knihy UPPR, dopovali sme sa vitamínmi a „zahodili“ slipy... Na moje meniny 18.12. som dostala menštruáciu, no to sme vtedy netušili, že najbližších 9 mesiacov ju nedostanem. Na Silvestra sme očakávali príchod Nového – Jubilejného roku v kostole pri adorácii a pri pozhnaní sme obidvaja jednomyseľne prosili za dar dieťaťa a Pán nás vypočul!

Druhé výročie sobáša sme už oslavovali traja, 26. 9. 2000 sa nám narodila dcéra Terezka – jubilejné dieťa v plnom zmysle. Cyklus mi nabehol po piatich mesiacoch (ekologicky som dojčila, ale Terezka si namiesto cumlíka cmúľala palček) a po predchádzajúcej skúsenosti sme ďalšie tehotenstvo neodkladali. Počali sme hneď v druhom cykle, tak sa nám po niečo vyše roku narodila druhá dcéra – Klára. Potom prišlo 2,5 roka dojčenia a sledovania plodných a neplodných dní. Obávala som sa, že mi dojčenie blokuje ovuláciu (hoci som mala hlien) a približne pol roka sme sa snažili dosiahnuť tehotenstvo. Už som prijala aj možnosť dať výpoveď v práci a zostať doma s deťmi (rodičov nemám a svokrovci bývajú 250 km od nás).

V decembri – mesiac pred Klárkinými tretimi narodeninami – som sa bola informovať v zamestnaní a vyzeralo to tak, že mi dajú výpoveď. No stal sa ďalší zázrak, počali sme bábätko, ako vianočný darček, a tým som prešla plynulo do ďalšej materskej (bola som na rizikovom tehotenstve). Boh sa stará o každú oblasť nášho života, keby som otehotnela o mesiac neskôr, už by som bola prepustená z práce a bez finančných prostriedkov z mojej strany (manžel je, vďaka Bohu, zamestnaný).

Teraz máme 4-mesačnú tretiu dcéru Uršulu a pripadáme si veľmi „bohatí“, pretože naše deti nás každý deň obohacujú a sú našou radosťou.
Slávka

Jak často a jak dlouho kojit

Neomezované kojenie a časté krmenie ve dne i v noci pomáhajú zajištiť dostatočnou tvorbu mlieka a vyvarovať sa rady problémom.

Väčšina kojonych detí potrebuje častejšie krmenie než deti krmené umelou výživou a bude sa dožadovať nočných krmení, zatiaľ čo niektoré (ne všetky) umelé živé deti spia po celú noc už v ranom veku. Pretože materské mlieko je snáze a rýchlejšie trávené než náhražka, kojované deti dostanú hlad rýchlejšie.

Kojované deti sa chovaním veľmi líšia jedno od druhého. Mohú mať potrebu krmenia 10 - 12 krát za 24 hodín alebo také len 6 - 8 krát. Niektoré pijú rýchle, iné pomaly. Niektoré deti sajú nárazovo s prestávkami medzi sáním s bradavkou v ústach, iné sajú rovnomerne. Niektorým deťom postačí vždy jeden prs, iné chcú oba prsy pri jednom krmení.

Chováni každého dieťaťa sa mení v závislosti na zložení a množstve materského mlieka. „Prední“ mlieko na začiatku každého krmenia obsahuje málo tuku, hodne laktózy a vody a uspokojuje u dieťaťa potrebu tekutín. „Zadní“ mlieko ke konci krmenia je bohaté na tuky a uspokojuje energetické potreby dieťaťa. Ráno je v prsu hodne mlieka. Odpoledne a večer ho môže byť menej, ale zato je bohaté na živiny.

Aby uspokojujú svoje potreby, mení dieťa periodicky svoje stravovacie zvyklosti. Je normálne, že niekedy chce jásť častejšie, niekedy menej často, kratší či delší dobu.

Je treba chápať každé dieťa ako jedinečnú osobnosť.

Je dobré, keď sa matka môže o své dieťa starať hneď od porodu.

Když jsou spolu ve stejném pokoji 24 hodin denně, snižuje se zároveň riziko infekce.

Nechat dieťa u prsu pro jeho potěšení neznamená dieťa „rozmazlovať“. Všetchny deti sajú pro pocit bezpečia a klidu stejně jako kvůli získání mlieka. Niektoré deti chcú sát hodne a sajú cokoliv. Strídání dudlíku a prsu může způsobit zmatení dieťaťa a nesprávne sání.

Dieťa se NEmůže přejít materským mliekem, může i ublinkávat a znovu pít.

Když je dieťa ve správné pozici, neomezované sání NEpoškodí bradavky.

Doporučení:

1) Přiložte dieťa k prsu při jakékoli známce zájmu, hladu nebo nepohodlí.

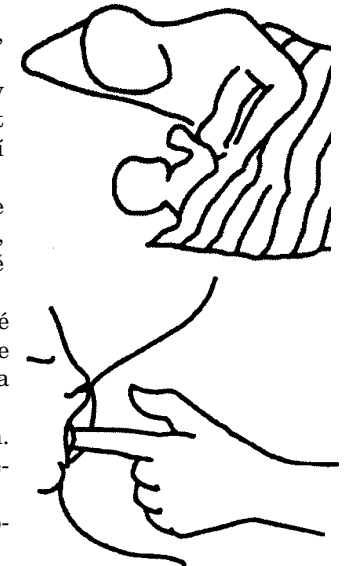
2) Umístěte postýlku dieťaťa vedle své postele tak, aby bylo snadné přenést dieťa na postel ke krmení nebo mít dieťa u sebe (bedding-in). (Matka NEriskuje ublížení dieťaťa, pokud není nemocná nebo pod vlivem léků.)

3) Co nejvíce zjednodušte noční krmení tím, že použijete slabé osvětlení (pološero) a přebalíte dieťa, pouze je-li to opravdu nutné. Krmení tak co nejméně naruší Váš spánek.

4) Nechejte dieťa sát bez sledování času. Dieťaťa, které je několikrát přesunuto od jednoho prsu ke druhému, se může dostat převážně předního, málo výživného mlieka z každého prsu.

5) Nechejte dieťa odpočinout s bradavkou v ústech. Dieťa přestane sát a nakonec se pustí bradavky samo, je-li uspokojena jeho potřeba.

6) Nepřerušujte sání násilím, pokud to není absolutně nutné.

7) Přerušete sání pomocí prstu vsunutého mezi čelisti dítěte, jazyk a bradavku. Tím zabráníte poškození bradavky.

8) Po přerušení krmení nabídněte opět tentýž prs, aby dítě dostalo zadní mléko.

9) Nabídněte druhý prs, odmítne-li dítě první.

10) Nabídněte prsy vždy střídavě při každém kojení. Má-li přesto dítě „oblíbenější“ prs, není to problém. Je možné mít dostatek mléka pro dítě jen z jednoho prsu.

Neomezujte kojení!

[upraveno podle Tine Dige Vinther, *Kojení, jak podpořit úspěch*, Kodaň, 1993, str. 23n.]

PPR napravuje rodinné vztahy

Jacob Ayafor, Kamerun

Jak se dobrá zpráva o PPR šíří mezi manželskými páry v naší oblasti, je pro mne a moji manželku pramenem povzbuzení a uspokojení přibývajících počet svědectví uživatelských párů o novém životě, který žijí s PPR. Potěšilo nás, co nám vyprávěl jeden z párů, které právě dokončily kurz ve farnosti sv. Terezy v Bamendě. Jde o manžele, kteří se společně rozhodli omezit velikost své rodiny na tři děti.

Tento pár svědčil o tom, že PPR přineslo požehnání jim jako manželům i celé jejich rodině. Vysvětlili, že byl v minulosti jejich vztah poznamenán častými hádkami, někdy o zcela banálních věcech. Bylo obvyklé, že spolu po takové hádce po celé dny vůbec nemluvili. Žena nikdy nemluvila s manželem o svých potřebách a neupozornila ho, když jí něco působilo bolest. Místo toho se urazila, naštvála a uzavřela do sebe. To způsobilo, že se muž (který měl samozřejmě své vlastní problémy) domovu vyhýbal.

Když začali chodit na kurz, staly se STM záznamy prostředkem na prolomení ledů po bitvě, protože ona musela manželovi vysvětlit, co pozorovala a on musel zaznamenat její teplotu. Denní pozorování, záznamy a jejich hodnocení vyžadovaly spolupráci a jednomyslné rozhodnutí o začátku a konci příslušných fází cyklu.

„Jak se jistě pamatujete, běhali jsme za vámi o radu a pak jsme se doma společně smáli svým omylům,“ řekla žena. „Netrvalo dlouho a uplynuly i čtyři dny a pak týden bez jediné hádky mezi námi,“ řekl muž, „a já jsem s překvapením zjistil, že trávím 3 až 4 hodiny svého volného času doma!“

„Tak skončily u nás dny mlčenlivého odmítání. Jak jsme se učili spolu volně komunikovat, vrátilo se do našeho domova teplo a teď už nekřičíme ani na sebe ani na děti.“

Ve světle rozhodnutí, které udělali o velikosti rodiny, je nově objevené chápání a schopnost určit plodné a neplodné fáze cyklu, zbavily strachu, který dříve obklopoval jejich pohlavní soužití, a jejich společný život rozkvetl.

S notnou dávkou odvahy a upřímnosti a s kajícím srdcem nám manželé svěřili bolestivou část svého příběhu; totiž v době „temna“ než objevili PPR, dali potratit své čtvrté dítě a pak hledali, co nejefektivnější a nejméně škodlivý způsob regulace počětí. Tak přišli na PPR. „Velikonoční“ částí jejich příběhu bylo oznámení: „Na znamení toho, že jsme se opravdu rozhodli pro rodinný život a chceme v našem manželství naplňovat Boží vůli, jsme teď v druhém měsíci těhotenství,“ oznámil muž se zářícím úsměvem.

Máme také jiný pár. Pilulka, kterou začali po šestém dítěti, způsobila u nich předčasnou menopauzu. Hluboce toho litovali, zvláště když z informací kurzu PPR pochopili duchovní dopad umělé regulace počětí na manželství. Projevují své rozhodnutí pro nový život s PPR tím, že doporučují tuto cestu všem svým příbuzným a přátelům a posílají je za námi. Nevynechají jedinou příležitost propagovat PPR.

Když jsme před měsícem zorganizovali dvouhodinové setkání uživatelů PPR, zařadili jsme do programu také zkušenosti a svědectví uživatelů. Páry, které s úspěchem používaly metodu k docílení těhotenství, se hned hrdě hlásily a předváděly své cíle potomky, kteří prospívají z kojení, a přitom vydávaly svědectví o výhodách PPR, které jim přineslo radosti rodičovství a také vytoužené uznání ve společnosti. V naší kultuře se manželé děsí možnosti být označeni za bezdětné.

Jedna žena představila svého synáčka a zažertovala: „S tímhle chlapcem mě po sérii děvčat začíná rodina konečně uznávat.“ Nejvíce se smál její manžel, což prozrazovalo, jak moc se mu ulevilo, když konečně zplodil syna.

Tady se dotýkáme významné pozice, kterou v naší kultuře zaujímají mužští potomci. Stojí za zmínku, že v Kamerunu se skutečně rozpadají manželství, protože „ta žena mi nedala syna a co je to za život!“ Pokud se to manželství nerozpadne, přivede se do něj druhá žena. Z toho důvodu se nás naši uživatelé PPR také ptávají na možnost určit pohlaví dítěte. My samozřejmě takový přístup odmítáme a snažíme se jim vysvětlit, že děti jsou darem od Pána Boha bez ohledu na jejich pohlaví, a že máme křesťanskou povinnost přijmout je tak, jak jsou. V tom směru vidíme postupně změnu přístupu – alespoň mezi uživateli PPR.

Jsme svědky toho, že PPR může měnit kulturu smrti na kulturu života. Co může být pro učitele PPR více uspokojující?

Jacob a jeho žena Euphemia jsou učitelským párem LPP v Kamerunu.
[CCL Family Foundations, Volume XXXII, Number 2, září-říjen 2005, str. 16]

Modlitby

Josefě a Martinovi se 13. února narodil císařským řezem chlapec, Jan. Malá operace 21. února má za cíl zprůchodnit močové cesty. Prognóza je dobrá.

Ludmila dělá postupně malé krůčky k uzdravení. Minulý týden byla přesunutá z oddělení ARO na JIP.

Jurova operace prošla dobře. Teď se podrobuje chemoterapii až do léta.

Všichni potřebují i nadále naše modlitby. Děkujeme.

Česká Liga v roce 2005

V roce 2005 uspořádaly čtyři učitelské páry celkem 8 kurzů pro 66 účastníků. Došlo k úpravě webové stránky, kterou teď můžeme sami doplňovat a měnit. Pokračovala práce na českém vydání učebnice. Mimoto jsme se snažili zajišťovat pravidelný tok financí pro kvetoucí činnost Ligy na Slovensku. Jsme vděční Pánu Bohu a všem dárcům. Zvlášť se pro nás nasazuje zakladatel Ligy, John Kippley.

25. března – Den počátého dítěte

Vyzýváme čtenáře v ČR k účasti na Pochodu pro život v Praze, který začíná ve 14 hodin na Staroměstském náměstí (<http://prolife.cz>). Na Slovensku bude kampaň organizována různými organizacemi spojenými ve Fóru života (www.forumzivota.sk).

ZPRÁVY LPP vydává pětikrát ročně jako členský bulletin Ústředí Ligy pár páru v České republice, David a Michaela Prentisovi, Fügnerova 143/9, 272 01 Kladlo, tel: 312 686 642, e-mail: lpp@lpp.cz, internet: www.lpp.cz. Minimální členský příspěvek 130 Kč/150 Sk ročně. Starší čísla: 10 Kč/Sk včetně poštovného. Platte složenkou typu C. Adresa na Slovensku: LPP, Manželia Jozef a Simona Predáčovci, Slovenskej armády 15, 953 01 Zlaté Moravce, tel.: 037-6421426, e-mail: lpp@lpp.sk, internet: www.lpp.sk. Kurzy PPR pro manžele a snoubence - 4 setkání po 2½ hodinách, většinou v měsíčních intervalech. Kurzovné: v ČR 300 Kč, v SR 400 Sk včetně materiálů za pár. Jsme vděční za příspěvky pro práci Ligy.